

BELGISCHE SENAAT**SÉNAT DE BELGIQUE**

ZITTING 1951-1952.

SESSION DE 1951-1952.

VERGADERING VAN 3 JUNI 1952.

SÉANCE DU 3 JUIN 1952.

Verslag van de Commissie van Justitie belast met het onderzoek van het wetsvoorstel betreffende de onvervreemdbaarheid der goederen voorzien bij artikel 214 j) van het Burgerlijk Wetboek.

Rapport de la Commission de la Justice chargée d'examiner la proposition de loi relative à l'inaliénabilité des biens, prévue par l'article 214 j) du Code civil.

Aanwezig : de hh. ROLIN, voorzitter; ALLARD, CLYNMANS, CUSTERS, DERBAIX, NIHOUL, VAN GERVEN, VAN HEMELRIJCK, VERMEYLEN en LAGAE, verslaggever.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

MESDAMES, MESSIEURS,

Het wetsvoorstel van de geachte hh. Tobback, Verbaet en Derbaix d.d. 30 November 1950 strekt er toe de gevolgen van de overschrijving van het bevelschrift van de voorzitter, waarbij de roerende en onroerende goederen onvervreemdbaar worden verklaard in geval van zware tekortkoming van een der echtgenoten aan zijn plichten jegens de andere echtgenoot en jegens de kinderen, tot vijf jaar te beperken. Die tekst is onbetwistbaar van praktisch nut, daar het genoemde bevelschrift volgens de huidige regeling voor altijd geldig blijft en de overschrijving voor altijd haar gevolgen behoudt. Zoals in de toelichting bij het wetsvoorstel wordt opgemerkt, kan het voortduren van die geldigheid en haar gevolgen op zeer grote bezwaren stuiten, o. m. wanneer de echtgenoten zich verzoenen en de overschrijving van het bevelschrift niet kan doorgehaald worden dan door bemiddeling van het gerecht, op gevaar af oude geschillen, die inmiddels misschien zijn bijgelegd, weer op te rakelen.

Ter voorkoming van dit bezwaar, beperkt het voorstel de gevolgen van de overschrijving tot een periode van vijf jaar te rekenen van de datum der overschrijving.

Het voorstel is dus zeer gepast, maar in feite neemt het een beginsel over dat reeds neergelegd is in artikel 4, 4e lid, van het wetsvoorstel tot invoering van een burgerlijk register, dat twee jaar vroeger, nl. op 12 Januari 1949 ingediend werd.

Laatstgenoemd voorstel bevat in artikel 4 een bepaling, die hetzelfde doel nastreeft als het hier

La proposition de loi déposée le 30 novembre 1950 par les honorables membres, MM. Tobback, Verbaet et Derbaix, tend à limiter à cinq années les effets de la transcription de l'ordonnance présidentielle prescrivant l'inaliénabilité de biens meubles et immeubles en cas de manquement grave d'un des époux à ses devoirs envers l'autre et envers les enfants. Ce texte a une incontestable utilité pratique, la prédite ordonnance dans le régime actuel, gardant indéfiniment sa validité et la transcription conservant indéfiniment ses effets. Comme les développements de la proposition le font remarquer, la durée indéfinie de cette validité et de ces effets peut présenter de graves inconvénients, notamment en cas de réconciliation des époux, la radiation de la transcription de l'ordonnance requérant nécessairement à nouveau l'intervention de Justice, au risque de rouvrir de vieux différends peut-être aplanis entretemps.

Afin d'éviter cet inconvénient, la proposition limite les effets de la transcription à une durée de cinq années à compter du jour de celle-ci.

La proposition est ainsi parfaitement judicieuse, mais elle ne fait que reprendre un principe déjà énoncé à l'article 4, alinéa 4, de la proposition instaurant le casier civil et déposé deux ans plus tôt, le 12 janvier 1949.

Cette dernière proposition en son article 4 contient, en effet, une disposition poursuivant le

Zie :

Gedr. Stuk van de Senaat :

27 (Zitting 1950-1951) : Wetsvoorstel.

Voir :

Document du Sénat :

27 (Session de 1950-1951) : Proposition de loi.

behandelde voorstel maar die de gevolgen van de overschrijving tot een nog kortere duur beperkt : twee in plaats van vijf jaar.

Als het wetsvoorstel tot invoering van het burgerlijk register een kortere geldigheidsduur bepaalt dan het hier behandelde voorstel, dan is daar een reden voor, want het verleent aan de echtgenoot, die het bevelschrift verkregen heeft, ook het recht om de overschrijving te doen hernieuwen zonder een nieuw bevelschrift te moeten vragen, terwijl het hier behandelde voorstel de hernieuwing na vijf jaar ondergeschikt maakt aan het verkrijgen van een nieuwe beslissing. Wie weet wat al pijnlijke ophelderingen in het algemeen nodig zijn voor het verkrijgen van een dergelijk bevelschrift, aarzelt niet om zijn voorkeur te geven aan een hernieuwing op eenvoudig verzoek, zonder dat er een nieuwe beslissing nodig is. Een aldus vereenvoudigde hernieuwing biedt overigens geen bezwaar en kan tot geen misbruiken leiden, omdat het voorstel tot invoering van het burgerlijk register uitdrukkelijk bepaalt, dat de andere echtgenoot het recht heeft om de overschrijving te doen doorhalen en het verbod tot vervreemding te doen opheffen krachtens een bevelschrift, dat eveneens op eenvoudig verzoek door de voorzitter gewezen wordt. Betwist de andere echtgenoot de noodzakelijkheid of zelfs het nut van een hernieuwing, dan kan hij zonder meer de doorhaling van de hernieuwde overschrijving en de opheffing van het verbod vorderen.

Daar het besproken voorstel overigens minder volledig is dan artikel 4, 4^e lid, van het wetsvoorstel op het burgerlijk register — zo zegt dit voorstel b.v. niets over het verval van de overschrijving ingevolge echtscheiding, scheiding van tafel en bed of scheiding van goederen tussen echtgenoten zonder kinderen, of overlijden van de genothebbende — stelt uw Commissie voor het te verwerpen, met dien verstande dat zij het in artikel 4, 4e lid, van het wetsvoorstel op het burgerlijk register neergelegde beginsel aanvaardt.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,
L. LAGAE.

De Voorzitter,
H. ROLIN.

même but que la proposition en discussion, mais limitant les effets de la transcription à une durée moindre : deux années au lieu de cinq années.

Si la proposition de loi instaurant le casier civil prévoit ainsi un délai de validité moindre que la proposition en discussion, elle le fait néanmoins à bon escient, car elle prévoit aussi le droit pour l'époux, qui aura obtenu l'ordonnance, de faire renouveler la transcription sans devoir obtenir une nouvelle ordonnance, tandis que la proposition en discussion subordonne après cinq années le renouvellement à l'obtention d'une nouvelle décision. Quiconque connaît les pénibles explications auxquelles l'obtention de pareille ordonnance donne généralement lieu, n'hésitera pas à se prononcer pour un renouvellement sur simple demande, sans intervention de nouvelle décision. Le renouvellement dans ces conditions simplifiées ne présente d'ailleurs nul inconvénient et ne peut donner lieu à des abus puisque la proposition instaurant le casier civil prévoit expressément que l'autre époux aura le droit de faire radier la transcription et lever l'interdiction d'aliéner en vertu d'une ordonnance rendue également sur simple requête par le président. Si l'autre époux conteste la nécessité ou même l'utilité du renouvellement, il lui suffira ainsi de demander la radiation de la transcription renouvelée et la levée de l'interdiction.

La proposition en discussion étant d'autre part moins complète que l'alinéa 4 de l'article 4 de la proposition de loi sur le casier civil — ainsi la proposition en discussion ne prévoit pas la péremption de la transcription par suite de divorce, de séparation de corps et de biens ou de séparation de biens avenue entre époux sans enfants, ou de décès du bénéficiaire — votre Commission vous en propose le rejet, étant entendu qu'elle en admet le principe dans l'article 4, paragraphe 4 de la proposition de loi sur le casier civil.

Le présent rapport a été adopté à l'unanimité.

Le Rapporteur,
L. LAGAE.

Le Président,
H. ROLIN.